

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČO 47114983
se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 4. 12. 2018, č. j. ČTÚ-24 148/2018-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým 1) byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněn I. výrok rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 2. 2018, č.j. ČTÚ-60 049/2017-638/III. vyř. – ŽÍT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že nově zněl „Účastník řízení, kterým je Česká pošta, s. p., IČO 471 14 983, se sídlem Politických vězňů 909/4, Nové Město, 110 00 Praha 1 (dále jen „účastník řízení“), dne 31. 10. 2016 neučinil na adrese [REDAKCE] pokus o dodání doporučeného balíčku č. BA0186471191X, aniž by byla naplněna zákonná výjimka dle § 16 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen „vyhláška“), čímž porušil ustanovení § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 30. 6. 2017, a dopustil se správního deliktu podle § 37a odst. 3 písm. a) citovaného zákona.“, 2) byl podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněn II. výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že nově zněl „Za správní delikt uvedený ve výroku I. se České poště, s. p., IČO 471 14 983, podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve znění účinném do 30. 6. 2017 ukládá pokuta ve výši 3 000 Kč, splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 3754-6823761/0710 vedený u České národní banky, pod variabilním symbolem 6100600497.“ a 3) podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve výroku III.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl v I. výroku žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o poštovních službách“), kterého se dopustil tím, že jako držitel poštovní licence neplnil své povinnosti v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, když neučinil dne 31. 10. 2016 pokus o dodání doporučeného balíčku s podacím číslem BA0186471191X, přičemž se nejednalo o výjimečné případy, ve kterých nemusí být zajištěno dodání na adresu každé fyzické a právnické osoby a porušil tak § 16 odst. 1 vyhlášky. Ve II. výroku byla žalobci uložena pokuta podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách ve výši 3 000 Kč. Ve III. výroku byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu.
3. Žalobce se domáhal též zrušení prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).
4. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nenaplnění skutkové podstaty podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, podle kterého se držitel poštovní licence dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že uvedené důvody pro neučinění pokusu o dodání zásilky nemohl žalobce předvídat, z čehož žalobce dovodil, že mělo dojít k naplnění výjimky ve smyslu § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách, podle kterého žalobce nemusel dočasně plnit povinnosti podle § 33 odst. 1 zákona o poštovních službách. Provedení nesprávného záznamu v systému sledování zásilek bylo způsobeno lidským faktorem, přičemž takovou skutečnost nelze podřadit pod porušení povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

5. Ve druhém žalobním bodě poukázal žalobce na skutečnost, že v případě spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách se jedná o odpovědnost veřejnoprávní. Dle názoru žalobce nejsou podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách chráněny zájmy jednotlivců, které mohly být poškozeny, leda že by tímto poškozením současně došlo k poškození zájmů veřejnosti jako celku. Na základě těchto tvrzení dospěl žalobce k názoru, že nebyl dán důvod ke správně-právní represi v případě, kdy došlo k porušení soukromoprávního závazku vůči adresátovi, který vůči žalobci mohl použít prostředky soukromoprávní obrany, a zároveň nedošlo k poškození zájmů veřejnosti. Podle žalobce by mělo být vadné plnění primárně sankcionováno soukromoprávními prostředky po vzoru usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2009, sp. zn. 5 Tdo 764/2009, podle kterého, v souladu se zásadou trestní represe jakožto prostředku *ultima ratio*, má být ochrana závazkových vztahů v první řadě uplatňována prostředky občanského a obchodního práva, teprve při neúčinnosti a naplnění skutkové podstaty některého z trestných činů, společně s dosažením předpokládané intenzity společenské škodlivosti, je možné uplatňovat trestní odpovědnost.
6. Ve třetím žalobním bodě žalobce odkázal na rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, č.j. ČTÚ-60 334/2014-603, ve věci zákona o ochraně spotřebitele (dále jen „rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ“), ve kterém předseda Rady ČTÚ uvedl, že by bylo v rozporu s účelem zákona, pokud by mělo být každé i ojedinělé vadné plnění sankcionováno jako správní delikt.

II. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
8. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že v napadeném rozhodnutí, stejně jako v prvostupňovém rozhodnutí, nedospěl k názoru, že okolnosti provázející doručování zásilky odůvodnily aplikaci § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách, neboť onemocnění nebo technická závada nejsou skutečnostmi, na které se nelze při řádné péči připravit. Bez ohledu na tyto okolnosti došlo k porušení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách následným pochybením pracovníka žalobce, spočívajícího ve vyznačení pokusu o doručení zásilky do systému, bez informování adresáta.
9. K druhému žalobnímu bodu žalovaný sdělil, že není zjevné, jaké prostředky soukromého práva měl žalobce na mysli, přičemž z okolností nevyplývá, že by byl adresát odškodněn. Dle názoru žalovaného je zájem veřejnosti chráněn v potřebě každého jednotlivce tvořícího veřejnost, jak dovodil Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2019, č.j. 10 A 28/2016 – 53.

III. Posouzení žaloby soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
11. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se k výzvě podle § 51 odst. 1 s.ř.s. v zákonné lhůtě nevyjádřili.
12. Soud vycházel z následující právní úpravy:
13. Podle § 2 písm. j) zákona o poštovních službách se základními službami rozumí poštovní služby a zahraniční poštovní služby, které jsou vzhledem k potřebám veřejnosti pod ochranou státu zajišťovanou způsobem podle tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

14. Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o poštovních službách zahrnují základní služby službu dodání poštovních balíků do 10 kg.
15. Podle § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách musí být základní služby poskytovány každý pracovní den a musí umožnit v těchto dnech nejméně jedno poštovní podání a dále alespoň jedno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, nebo ve výjimečných případech, zejména je-li místo dodání nebezpečné nebo neúměrně obtížně dostupné, které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem podle odstavce 3, jedno dodání do vhodného zařízení nebo dodávací schránky
16. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách je držitel poštovní licence povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití.
17. Podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách nemusí držitel poštovní licence dočasně plnit povinnosti podle odstavce 1 písm. a), jestliže tomu brání překážky, jež sám nevyvolal a jejichž vzniku nemohl ani při řádné péči zabránit, zejména nezaviněné technické problémy, důsledky přírodních událostí, nedostatek potřebné součinnosti jiných osob nebo důsledky krizové situace. Držitel poštovní licence je však povinen počínat si tak, aby plnění povinností bylo omezeno co nejméně a aby překážky byly co nejdříve odstraněny.
18. Podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách se držitel poštovní licence dopustí přestupku tím, že neplní poštovní povinnost způsobem podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo podle rozhodnutí o udělení poštovní licence.
19. Podle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách neodpovídá právnická osoba za správní delikt, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
20. Podle § 16 odst. 1 vyhlášky nemusí být zajištěno dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby, jestliže
 - a) cesta do místa určeného v poštovní adrese nebo dodání v tomto místě jsou spojené s důvodnými obavami z ohrožení života, zdraví nebo majetku nebo věci v držení provozovatele,
 - b) místo dodání se nachází mimo sídelní celek a není dostupné po veřejně přístupné pozemní komunikaci nebo je dostupné pouze po veřejně přístupné účelové komunikaci, jejíž technický stav znemožňuje provozovateli dodání i při vynaložení veškerého úsilí, nebo
 - c) poštovní zásilka má udanou hodnotu vyšší než 150 000 Kč, nebo poukázaná peněžní částka přesahuje 150 000 Kč.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předně soud uvádí, že obdobnou argumentací žalobce se již zabýval ve věci spáchání přestupku podle § 37a odst. 2 písm. e) zákona o poštovních službách, a to v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2019, č.j. 6 A 127/2016 – 33.
23. Ze správního spisu se podává, že v den plánovaného doručování zásilky mělo dojít nejprve k náhlému onemocnění původně určeného doručovatele, čímž se doručení zásilky přesunulo z dopoledne na odpoledne. Následně, před započítím odpoledního doručování,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

mělo dojít k odstraňování technické závady zjištěné na doručovacím vozidle, což způsobilo, že náhradní doručovatel vyrazil z depa až v 17:00 hodin. V 19:00 měla náhradního doručovatele postihnout náhlá zdravotní indispozice, kvůli které doručování zásilek nedokončil. Nedodané zásilky byly předány na poštu 725 72 Depo Ostrava 72, kde následně došlo k chybnému označení zásilky jako nedodané pro nezastižení adresáta, a z tohoto důvodu nebyla předána k opakovanému doručování.

24. Z těchto skutečností žalobce dovozoval uplatnění výjimky podle § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách z povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách. Správní orgán prvního stupně měl tyto skutečnosti za neprokázané, neboť žalobce neposkytl žádné důkazy svědčící o zdravotní indispozici obou doručovatelů a podle záznamu o výkonu vozidla založeného ve správním spisu bylo doručovací vozidlo Peugeot Boxer, RZ: X, dne 31. 10. 2016 v provozu od 9:00 hodin až do 20:30 hodin. K tomuto závěru se přiklonil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný na podporu svých tvrzení ohledně náhlého onemocnění předložil ve správním řízení vyjádření personálního oddělení, že doručovatel [REDACTED] byl v období od 1. 11. 2016 do 20. 11. 2016 v pracovní neschopnosti, které mělo předcházet čerpání dovolené dne 31. 10. 2016 ze zdravotních důvodů. Jiné důkazní prostředky žalobce nedoložil.
25. Soud dospěl k závěru, že žalobce dostatečně nedoložil tvrzené skutečnosti týkající se zdravotní indispozice příslušných doručovatelů. Proti tvrzení žalobce svědčí i skutečnost, že podle záznamů o výkonu doručovacího vozidla bylo vozidlo v provozu až do 20:30 hodin, když zdravotní indispozice náhradního doručovatele měla nastat již v 19:00.
26. Nakonec, i pokud by žalobce tyto skutečnosti dokázal, nelze opomenout chybu při vrácení zásilky na depo, kde byla označena jako nedodaná z důvodu nezastihnutí adresáta, aniž by byl pokus o její doručení učiněn, což vyplývá jednak ze screenshotu detailní informace k zásilce, kde je po očekávaném doručování dne 31. 10. 2016 vyznačeno uložení zásilky z důvodu nezastižení adresáta a jednak z údajů GPS o pohybu doručovacího vozidla, podle nichž se doručovací vozidlo nepohybovalo v blízkosti doručovací adresy.
27. Jestliže žalobce neučinil pokus o doručení, nemohl zanechat adresátovi výzvu k vyzvednutí zásilky. Současně díky chybě v záznamu při převzetí nedoručené zásilky by nebyla zásilka znovu doručována následující den. Na základě těchto skutečností nemohlo dojít k naplnění hypotézy § 33 odst. 2 zákona o poštovních službách.
28. Doručování zásilky spočívalo v doručení doporučeného balíku, u kterého nebyla uvedena hodnota. Ze správního spisu nevyplývá, že by mělo dojít k naplnění některé z hypotéz uvedené v § 16 odst. 1 vyhlášky, která v určitých případech vylučuje povinnost zajištění dodání na adresu každé fyzické nebo právnické osoby.
29. Svým jednáním porušil žalobce svou povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, která spočívala v poskytnutí základní služby dodání poštovního balíku do 10 kg, a to alespoň jednou v každý pracovní den na adresu každé fyzické osoby, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách. V tomto případě šlo o objektivní odpovědnost, přičemž z uvedeného je zjevné, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, čímž nenaplnil hypotézu liberačního důvodu podle § 37b odst. 1 zákona o poštovních službách. Pokud spočívala chyba nesprávně označené zásilky v lidském pochybení, nemá to pro posouzení případu právní význam. Námitka prvního žalobního bodu je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

30. Žalobce tvrdil, že správně-právní postih za uvedené jednání byl nadbytečný, neboť nedošlo k poškození zájmů veřejnosti jako celku, ale bylo zasaženo pouze do zájmu adresáta, což mělo být řešeno výhradně v rovině soukromoprávní. Soud přisvědčuje, že u správních deliktů se v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, „*uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu*“. Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, podle kterého „*v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96)*“. V nynějším případě byly stanoveny formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a), § 3 odst. 1 písm. b), § 3 odst. 2 písm. d) zákona o poštovních službách, uplatní se zde presumpce vyššího stupně společenské škodlivosti než nepatrného. Uplatnění správně-právní represe bylo zcela na místě a bylo v souladu se závěry uvedenými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2009, sp. zn. 5 Tdo 764/2009, neboť byla naplněna skutková podstata přestupku, přičemž v souladu s výše uvedenou judikaturou žalobcovo jednání dosahovalo svou intenzitou předpokládaného stupně společenské škodlivosti. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 21. 1. 2019, č.j. 10 A 28/2016 – 53, dospěl k závěru, že „*Uložení sankce za správní delikt dle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách (...) nebyla sledována výhradně ochrana práv konkrétního adresáta zásilky, ale tento postih směřoval rovněž k ochraně zájmu na řádném poskytování základních služeb*“. Možnost adresáta uplatnit soukromoprávní prostředky ochrany nijak nevylučuje správně-právní postih žalobce za porušení zákonné povinnosti uložené podle zákona o poštovních službách. K tomu je pak třeba obecně dodat, že nelze mít za to, že existence soukromoprávních prostředků ochrany vylučuje veřejnoprávní prostředky ochrany (srov. např. možnost postihnout pachatele trestného činu trestním soudem, což nevylučuje možnost podání soukromoprávní žaloby, není-li otázka škody vyřešena v trestním řízení). Námitka druhého žalobního bodu není důvodná.
31. Rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, kterého se dovolával žalobce, se týkalo otázky, zda je nedodržení deklarovaného termínu dodání zásilky deliktem podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Podle tohoto rozhodnutí nelze postihovat jednotlivé případy nedodržení termínu dodání zásilky, pokud speciální právní předpisy určitou přiměřenou míru nedodržení termínu dodání připouštějí. V nynější věci však zákon o poštovních službách sankcionuje i jednotlivá porušení povinnosti uložené podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách, což zdejší soud obdobně dovodil i ve svém rozsudku ze dne 29. 11. 2019, č.j. 6 A 127/2016 – 33. Námitka třetího žalobního bodu není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

IV. Závěr

32. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: